

Una veu encesa de cor

Fa molt de temps que llegeixo tots els llibres i tots els articles d'en Samblancat que em vénen a la mà.

L'Angel Samblancat, és una de les meves admiracions i una de les admiracions, dit sigui de pas, del volgudíssim Valery Larbaud, el fi gustador de literatura contemporània universal que tots coneixeu.

Admiro jo en Samblancat en allò que el puc admirar, i, fins i tot, en una bona part d'allò que no m'és possible ni permès d'admirar.

I és que, per damunt de tot, a malgrat de tot, l'Angel Samblancat ha estat, és i serà sempre un home i un escriptor de cor.

El seu estil és l'estil d'un gran poeta i d'un gran satíric alhora.

La seva força no li ve, però, tan sols, de la seva violència lèxica, de la seva cruesa d'adjectivació, del seu to blasfemador. Això és una cosa massa a l'abast de tot-hom. El trüc, per excel·lència, dels violents febles.

La força de l'estil d'en Samblancat li ve, precisament, de la seva noblesa, de la seva distinció—no somrigueu, petits dandys d'aigua dolça, no somrigueu—, i, sobretot, de la seva abranda i inexhaurible generositat de cor.

L'obra d'en Samblancat posseeix, al meu entendre, una valor literària de primer ordre.

En un altre país l'Angel Samblancat fóra considerat com un dels escriptors més remarcables del seu temps.

Estic, ara llegint, precisament, un dels seus llibres últimament publicats: *Jesús atado a la columna*.

Ni el tema, ni les conclusions, sobretot, dels articles diversos integradors del volum, no m'atrauen massa; però tampoc no m'espanten.

(Per sort o per dissort meua, ja fa molt de temps, com diu vulgarment, que estic curat d'espants.)

Ben entès que no comparteixo, però d'una manera incondicional totes les audacioses preocupacions de l'autor.

(La meua audàcia es decanta cap a una altra banda.)

Així i tot—fetes les reserves d'ordre prudencial que calgui—hi ha ben poca cosa, potser, a desgrat de les irritants i escandaloses aparences, que jo no pugui apreciar i admirar en la seva obra.

Tot plegat en fa l'efecte d'un gran excés, redimible com tots els gran excessos.

L'obra de l'Angel Samblancat—com altres obres fortes del seu gènere—és una obra projectada dramàticament molt cap avall—(*Guymener del subsuelo*, com diu ell, colpidorament, d'un altre personatge, i aplicat a un altre tema, en un recó de diàleg del seu llibre)—és una obra projectada, però, també, per reacció, tot l'enlaire, tot l'elevat, tot l'infinit purificador que volgueu...

JOSEP MARIA JUNOY

(De *La Veu de Catalunya*.)

Salvador Perarnau en llibertat

Després d'uns quants dies d'estar detingut, ha estat alliberat el nostre amic el poeta en Salvador Perarnau.

En Salvador Perarnau ha sortit de la presó, serena l'ànima i amb la pensa plena d'inspiració.

La nostra enhorabona per la seva llibertat.

LES ESCORRIALLES — L'UNIC GOL

A mida que els veïns de Barcelona obren les galeries de llus pisos per tal de què hi passi l'aire lliurement i en foragiti la calor que vol emparar-se de les cases, les galeries d'on comencen a preparar-se per a tancar fins a la temporada de tardor, que és quan les exhibicions artístiques tornen a treure brotada; estem, doncs, a les escorrialles de les exposicions, i no en podem esperar cap de veritable empenta.

A la "Sala Parés", la "Penya Recó d'Art" ompla un compartiment amb un grapat de pintures ben personals d'en Rincón, un xicot que no vol pas arreconar-se, amb tot i el cognom que porta i pertanyer a la "Penya del Recó", ben al contrari; al jove pintor li agrada remenar les cireres i collir-les a cabassos, i tractar-se amb les gitanes de pell colrada pel sol, sobretot si són bon xic netes i saben tocar la guitarra com cal.

Molt em plau que en Rincón em faci quedar bé; va-reig ésser el primer en dir que faria caní, i té, ja ha anat de les "Galerías Dalmau" a la "Sala Parés", portant una colla de pintures a l'oli i de dibuixos colorits i mossegaires força interessants. Es veu que el noi estudia de valent i que vol guanyar-se un altre sopar com el que li oferiren els seus companys i admiradors.

L'Aznar, que és un constructor aquarellista amic de les bones formes i dels colors justets, li fa companyia amb una colla d'aquarelles d'allò més ben tractades, que semblen una mica esgrogueïdes al costat de les coloraines esquellotes del parent llunyà d'en Goya, al qual havem al·ludit abans. Es tracta d'unes aquarelles ja madures, però que encara no fan aigües, ni en faran tampoc.

Els artistes catalans que han concorregut al gran partit nacional de futbol artístic, darrerament celebrat a Madrid, no han pogut fer només que un "goal", i encara en la secció d'art decoratiu. Es tracta, però, d'un Gol autèntic com cap altre, del nostre Josep Maria Gol, notable ceramista-vidrier, el qual ha pogut arrebregar una medalla escadussera.

Què hi farem! No sempre es poden guanyar campionats; els catalans, que amb els peus fan anar la pilota on volen, tenen de veure que els hi prenen de les mans i la pengen a la taulada, com ara ha succeït a l'Exposició Nacional de Belles Arts, de Madrid.

"Alirón, alirón,

hem rebut, vatua el món!"

C. ARBÓ

